

Arrest

nr. 62 472 van 30 mei 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 31 maart 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 13 oktober 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt en het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2011 (bijlage 13), beide aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 maart 2011.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 4 mei 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 mei 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat L. RENTMEESTERS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat N. LUCAS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 4 september 2006 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Verzoeker krijgt eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten.

Ook op 9 februari 2007, 26 september 2007 en 20 april 2008 wordt ten aanzien van verzoeker een administratief verslag vreemdelingencontrole opgesteld. Deze gaan eveneens gepaard met bevelen om het grondgebied te verlaten.

Op 25 juli 2008 wordt verzoeker aangehouden ten gevolge van *'een diefstal met geweld en bedreiging en diefstal met braak, inklimming, valse sleutels bij nacht'*. Op 22 oktober 2008 wordt verzoeker door de correctionele rechtbank van Antwerpen veroordeeld tot acht maanden gevangenisstraf.

Op 18 november 2008 wordt aan verzoeker opnieuw een bevel betekend om het grondgebied te verlaten.

Op 27 december 2008 wordt verzoeker opnieuw aangehouden voor *'diefstal met braak, inklimming en valse sleutels'*. Op 11 februari 2009 wordt verzoeker veroordeeld door de correctionele rechtbank van Antwerpen tot één jaar gevangenisstraf.

Op 27 maart 2009 wordt aan verzoeker een bevel betekend om het grondgebied te verlaten met beslissing tot terugleiding naar de grens en beslissing tot vrijheidsberoving te den einde.

Op 6 november 2009 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort de vreemdelingenwet).

Op 13 oktober 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een beslissing waarbij de aanvraag van verzoeker ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoeker ter kennis gebracht op 3 maart 2011. Dit is de eerste bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 06.11.2009 werd ingediend door:

E., Y.(...) (R.R.: (...))

Nationaliteit: Marokko

Geboren (...)

Adres: (...), 2140 BORGERHOUT

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden(en):

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Betrokkene beroept zich op het criterium 2.3 van de vernietigde instructie van 19.07.2009. Hij vermeldt hierbij dat hij samenwoont met zijn broers en afhankelijk is van enige financiële hulp. Betrokkene voldoet echter niet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Allereerst toont hij niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging (artikel 40bis van de Wet) valt. Zijn broers, met name F.E. (...) en Y.E. (...), zijn immers geen EU-burgers, maar beschikken respectievelijk louter over een F-kaart en een Attest van Immatriculatie. Zijn andere broer, A.E. (...), verblijft overigens illegaal op het Belgische grondgebied. Verder toont hij evenmin aan dat zijn verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38, zijnde, de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben. Het is aan betrokkene om op zijn minst een begin van bewijs te leveren.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij legt een arbeidscontract voor z.d. voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 9,5 euro per uur. De

arbeidstijdregeling bedraagt 20 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 823,33 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 29 jaar oud; ° (...)) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.

Het feit dat betrokkene sinds 2006 in België verblijft, een bijzondere band met België zou hebben, Nederlands zou spreken, werkbereid is, een vrienden en kennissenkring heeft opgebouwd en getuigenverklaringen voorlegt, kan niet weerhouden worden als een grond voor regularisatie. Ondanks deze elementen aangaande de integratie van betrokkene, doet dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

Betrokkene haalt aan dat hij een relatie onderhoudt met mevrouw J.B. (...) van Belgische nationaliteit. Hij verwijst hierbij naar de bescherming van artikel 8 EVRM. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het kader van een duurzame relatie dient betrokkene echter de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in het artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 omtrent de criteria van de duurzame en stabiele relatie. Betrokkene toont niet aan dat hij reeds de nodige stappen heeft ondernomen om zich in regel te stellen met deze procedure. Bijgevolg kan dit element geen grond vormen voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9bis van de wet van 15.12.1980.

Het argument dat betrokkene zou willen trouwen met mevrouw J.B. (...) vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zijn recht om te huwen zou geschonden worden.

Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name het schrijven van Sint-Vincentius Ziekenhuis d.d. 02.01.2008 en het overzicht van verzorging d.d. 27.11.2007); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art. 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel."

Op 3 maart 2011 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) betekend. Dit is de tweede bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

"(...)

REDEN VAN DE BESLISSING:

De betrokkene verblijft langer in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten. (art. 7, alinea 1,2° van de Wet van 15 december 1980). Niet in bezit van een geldig van een geldig visum.

(...)."

2. Over de rechtspleging

De door verzoeker ingeleide procedure voor de Raad is kosteloos. In zoverre de verwerende partij van mening zou zijn dat het koninklijk besluit van 16 maart 2011 tot wijziging van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna verkort de Raad) dient te worden toegepast, merkt de Raad op dat voormeld koninklijk besluit slechts in werking treedt vanaf 1 april 2011. Er kan dan ook niet worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten ten laste te leggen van verzoeker.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen werpt ambtshalve de exceptie van gebrek van belang op in zoverre het beroep is gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 3 maart 2011.

Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 15 september 2006 tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen blijkt dat het de uitdrukkelijke wil van de wetgever is dat de procedure van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zoveel als mogelijk aansluit bij die welke geldt voor de Raad van State. Dienvolgens kan voor de interpretatie van de verschillende begrippen en rechtsfiguren worden teruggegrepen naar die welke thans bij de Raad van State wordt aangewend (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 51 2479/001, 116-117*).

Volgens vaststaande rechtspraak van de Raad van State moet het belang persoonlijk, rechtstreeks, actueel en geoorloofd zijn (RvS 4 augustus 2005, nr. 148 037).

Opdat de verzoeker een belang zou hebben bij de vordering volstaat het niet dat hij gegriefd is door de bestreden rechtshandeling en dat hij nadeel ondervindt. De vernietiging van de bestreden beslissing moet aan verzoeker bovendien enig voordeel verschaffen en dus een nuttig effect sorteren.

Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker reeds het voorwerp heeft uitgemaakt van eerdere bevelen om het grondgebied te verlaten, met name van 4 september 2006, 9 februari 2007, 26 september 2007, 20 april 2008, 18 november 2008 en 27 maart 2009. Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt niet dat tegen deze bevelen een beroep werd ingesteld bij de Raad van State of de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Deze bevelen om het grondgebied te verlaten zijn dienvolgens definitief en principieel uitvoerbaar.

De eventuele nietigverklaring van het thans bestreden bevel levert voor verzoeker geen nut op, omdat de verwerende partij de bevelen om het grondgebied te verlaten van 4 september 2006, 9 februari 2007, 26 september 2007, 20 april 2008, 18 november 2008 en 27 maart 2009 kan uitvoeren, vermits deze definitief zijn geworden (RvS 2 oktober 2003, nr. 123 774, RvS 11 mei 2005, nr. 144 319). Er dient daarom te worden vastgesteld dat verzoeker geen wettig belang heeft bij het beroep in zoverre het gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten van 18 maart 2011 (RvS 15 september 2003, nr. 122 790).

Verzoeker heeft geen belang bij de vernietiging van het thans bestreden bevel.

4. Onderzoek van het beroep

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna verkort het EVRM) en van het proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel.

Ter adstruering van zijn middel zet verzoeker uiteen wat volgt:

“Artikel 62 van de Wet van 15 december 1980 stelt dat administratieve beslissingen met redenen moeten worden omkleed. Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 stelt dat deze motivering afdoende moet zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (R.v.V., nr. 10.222, 21.04.2008).

Verzoeker kan absoluut niet akkoord gaan met de motivering zoals zij geschiedde in de beslissing, aangezien deze een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991.

De beslissing houdt immers een bestuurshandeling uit overeenkomstig de wet op de uitdrukkelijke motivering van de administratieve bestuurshandelingen.

De gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken moet zijn beslissingen op gemotiveerde wijze nemen, hetwelk niet geschiedde.

Het Hof van Cassatie oordeelde naar aanleiding van de schending van het grondwettelijk principe inzake de motivering van de rechterlijke beslissingen dat de motivering een wezenlijke waarborg is tegen willekeur en geldt als bewijs dat de voorgelegde middelen zorgvuldig onderzocht werden en de uitspraak beredeneerd werd (Cass. 12 mei 1932, Pas., 1932, I, 166).

Op datum van 6 november 2009 diende verzoeker de aanvraag regularisatie in op grond van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 en de nieuwe instructie van 19 juli 2009 met betrekking tot de toepassing van het oude artikel 9, 3 en het artikel 9bis van de Vreemdelingenwet (hierna: "instructie").

Artikel 9bis, § 1 van de Wet van 15 december 1980 bepaalt dat een machtiging tot verblijf kan worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar de vreemdeling verblijft, in buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat hij/zij over een identiteitsdocument beschikt.

Deze instructie stelt voorop bepaalde categorieën van vreemdelingen te zullen regulariseren, waaronder:

2. Bepaalde prangende humanitaire situaties

(...)

Volgende situaties worden beschouwd als prangende humanitaire situaties. Deze opsomming neemt de discretionaire macht die de Minister of zijn gemachtigde bezit niet weg om andere gevallen dan deze die hieronder worden opgesomd te beschouwen als zijnde prangende humanitaire situaties: (...) (eigen onderlijning)

Zoals algemeen bekend, werd deze instructie door de Raad van State vernietigd op datum van 11 december 2009. Doch zoals tevens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Verzoeker diende een aanvraag regularisatie in op grond van zijn familiale banden, zijn mogelijkheid tot werk, zijn medische situatie en zijn lokale verankering. Verzoeker vestigde zich begin 2006 in België en bouwde alhier zijn leven op in nabijheid van zijn broers.

Dat voor zover de instructie stelt dat vreemdelingen die zich bevinden in een prangende humanitaire situatie, een regularisatie van hun verblijf behoeven, door verwerende partij minstens rekening gehouden moest worden met de humanitaire situatie van verzoeker, quod in casu duidelijk niet is gebeurd. Verwerende partij verliest het totaalbeeld van de situatie van verzoeker volkomen uit het oog, daar waar verzoeker niet alleen familieleden heeft in België die gemachtigd werden tot onbeperkt verblijf doch ook in de mogelijkheid is onmiddellijk tewerkgesteld te worden, op het ogenblik van de aanvraag een relatie had met een Belgische jongedame en op heden een zoon heeft waarvoor verzoeker via gerechtelijke weg de erkenning tracht te laten vaststellen en de medische problematiek waar verzoeker mee te kampen heeft.

Dat immers verduidelijkt werd bij de instructie dat de lijst van prangende humanitaire situaties niet exhaustief is.

Het proportionaliteitsbeginsel is geschonden indien het voordeel voortspruitende uit een beslissing buiten elke redelijke verhouding staat tot het nadeel dat de vreemdeling er door ondergaat (R.v.V., nr. 3006, 24.10.2007).

Dat het proportionaliteitsbeginsel in casu wel degelijk geschonden werd.

Verzoeker wenst expliciet te verwijzen naar vaste rechtspraak van de Raad van State, waarin het principe gesteld wordt dat — op straffe van nietigheid een afweging gemaakt moet worden of er een evenredigheid bestaat tussen enerzijds de motieven van de verwijderingmaatregelen en anderzijds de door de maatregel veroorzaakte ontwrichting van de betrokken vreemdeling (Raad van State 25/9/1986, nr. 26.933, R.W., 1986-87, 2854, e.v.; Raad van State 13/2/1992, nr. 38.739, Arr. R.v.St., 1992, z.p.; Raad van State 25/6/1992, nr. 39.848, Arr. R.v.St., 1992, z.p.).

De bepalingen uit het E.V.R.M. zijn niet absoluut, doch uitzonderingen dienen wel strikt geïnterpreteerd te worden.

Verzoeker verblijft ondertussen 5 jaar op het Belgische grondgebied en heeft zich volkomen aangepast aan de normen en waarden van de Belgische maatschappij. Verzoeker zette in zijn aanvraag uitvoerig uiteen dat hij alles in het werk stelt voor zijn integratie in België.

Dat de humanitaire situatie van verzoeker — die wordt beoogd bij de aanvragen op basis van artikel 9bis van de Wet van 15 december 1980 — wel degelijk aangetoond en omstandig uiteengezet werd.

Dat er bovendien sprake is van een manifest foutieve motivering daar waar de weigeringsbeslissing stelt dat de relatie met de Belgische jongedame — mede in toepassing van artikel 8 E.V.R.M. — van geen belang is daar waar verzoeker maar de geëigende procedure van de gezinshereniging moet volgen.

Artikel 8, lid 1 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens beschermt echter algemeen het recht op een privé en gezinsleven. Dit houdt onder meer het recht in op het ontwikkelen en onderhouden van relaties met anderen. (E.H.R.M.. 25 september 2001, P.G. en J.H. t/ Verenigd Koninkrijk; E.H.R.M.. 24 april 1996, Boughanemi t/ Frankrijk; E.11.R.M.. 7 augustus 1996, Chorfi t/ België. TVR 1997. nr. 3: FJ-1.R.M., 16 december 1992. Niemitz t/Duitsland).

Er dient, overeenkomstig artikel 8 lid 2 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens, omstandig gemotiveerd te worden en er dient geoordeeld te worden op een wijze die redelijkerwijze evenredig is met het nagestreefde doel (R.v.St., 25 september 1996, nr. 61.972, RDE 1996; R.v.St., 100.587).

Dat verwerende partij door de strikte en rigide toepassing van de diverse criteria uit de nieuwe instructie van 19 juli 2009, compleet voorbijgaat aan de algemene geest van een regularisatieprocedure, met name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie gemachtigd is gelet op zijn persoonlijke situatie — tot een verblijf in België.

Geenszins vermeldt de bestreden beslissing waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker geacht wordt dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Verzoeker kan bogen op een verregaande integratie daar waar hij ondertussen in België zijn centrum van sociale, affectieve, economische belangen heeft opgebouwd.

Het voordeel voor de Belgische Staat door de uitvoering van de huidige bestreden beslissing staat in volstrekte disproportie niet het nadeel dat verzoeker zal ondervinden door de uitvoering ervan.

Dat er aldus minstens sprake is van schending van het proportionaliteitsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel.

Dat het middel gegrond is."

Het proportionaliteitsbeginsel als concrete toepassing van het redelijkheidsbeginsel laat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel om het onwettig te bevinden indien het tegen alle redelijkheid ingaat (RvS 17 december 2003, nr. 126.520,) doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Er moet worden benadrukt dat de Raad als annulatierechter enkel een wettigheidstoezicht op de bestreden beslissing kan uitoefenen (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Memorie van Toelichting, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 94). De Raad is met andere woorden enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet tot een onredelijk besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr.101.624). Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan slechts vastgesteld worden wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een bepaalde beslissing is kunnen komen.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke

overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 19 maart 2004, nr. 129.466, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de vreemdelingenwet. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan deze werd genomen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan deze is genomen. Er wordt immers, met verwijzing naar artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker ontvankelijk, doch ongegrond is. In de bestreden beslissing wordt nader gemotiveerd dat niettegenstaande de instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd, de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid zich ertoe engageert om de criteria van de vernietigde instructie binnen zijn discretionaire bevoegdheid te blijven toepassen. De bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich in zijn aanvraag heeft beroepen op criterium 2.3 van de vernietigde instructie maar dat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die noodzakelijk zijn om in aanmerking te komen voor regularisatie op deze basis. Verzoeker toont immers niet aan een familielid te zijn van een EU-burger die buiten het toepassingsgebied van de gezinshereniging valt. Verder toont verzoeker hierbij niet aan dat zijn verblijf dient te worden 'vergemakkelijkt' in toepassing van de Europese richtlijn 2004/38. Voorts wordt in de bestreden beslissing onderzocht of de verzoeker in aanmerking zou kunnen komen voor het criterium 2.8B van de voormelde instructie. Dienaangaande motiveert de bestreden beslissing dat verzoeker qua verblijfsduur in aanmerking zou komen en dat hij een arbeidsovereenkomst voorlegt, doch dat uit analyse van deze arbeidsovereenkomst blijkt dat het loon van verzoeker onder het minimumloon zou komen te liggen. Voorts onderzoekt de gemachtigde de overige door de verzoeker aangehaalde elementen om een verblijf te verkrijgen. Zo motiveert de bestreden beslissing dat ondanks de elementen aangaande de integratie van verzoeker, dit niets afdoet aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructie van 19 juli 2009. Verder stelt de bestreden beslissing dat de relatie met mevr. J.B. (...) geen grond vormt voor een verblijfsregularisatie op basis van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet. Om in aanmerking te komen voor een regularisatie in het raam van een duurzame relatie dient verzoeker de geëigende procedure te volgen en te voldoen aan de basisvoorwaarden zoals vermeld in artikel 40*bis* van de vreemdelingenwet. Het argument dat verzoeker zou willen trouwen met mevr. J.B. (...) vormt evenmin een grond voor regularisatie aangezien betrokkene geen bewijzen voorlegt dat zijn recht om te huwen zou geschonden zijn. Wat betreft de door verzoeker ingeroepen medische problemen motiveert de bestreden beslissing dat deze buiten de context van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet vallen en dat het verzoeker vrij staat een aanvraag op basis van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet in te dienen.

De motivering van de bestreden beslissing stelt verzoeker in staat te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is gegrond, zodat voldaan is aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat verzoeker zowel de feitelijke als de juridische overwegingen van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Een schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht wordt niet aangetoond.

Verzoeker meent echter dat in de bestreden beslissing geen rekening werd gehouden met de zijn humanitaire situatie en dat de bestreden beslissing niet vermeldt waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker wordt geacht dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker op 6 november 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf (verzoeker noemt dit een verzoekschrift tot verblijf om humanitaire reden) in

toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet heeft ingediend. De argumenten van verzoeker worden weergegeven onder twee verschillende hoofdingen, met name:

- Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen (artikel 40bis) maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/38, namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.
- Aanvragen ingediend tussen 15 september en 15 december 2009 indien de vreemdeling een duurzame lokale verankering kan aantonen.

Aldus blijkt uit de uiteenzetting van de humanitaire situatie waarop verzoeker zich beroept in de eerste hoofding dat hij zich vooreerst heeft beroepen op criterium 2.3 van de instructie van 19 juli 2009. Waar verzoeker zelf verwijst naar de toepassing van de vernietigde instructie blijkt dat hij mogelijkheid om toepassing te maken van deze instructie in het raam van de discretionaire bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid in het raam van de beoordeling van de aanvragen om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet niet betwist. Evenmin betwist verzoeker dat de humanitaire situatie welke hij heeft uiteengezet onder de eerste hoofding overeenstemt met het criterium 2.3 van de voormelde instructie.

Criterium 2.3. van de instructie luidt als volgt:

“Familieleden van een EU-burger die niet binnen het toepassingsgebied van de gezinshereniging vallen (artikel 40bis van de wet) maar van wie het verblijf moet worden vergemakkelijkt krachtens de Europese richtlijn 2004/38, namelijk de familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoonden bij de EU-burger, of die wegens ernstige gezondheidsproblemen een persoonlijke verzorging door de EU-burger nodig hebben.”

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat verzoeker niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden die worden gesteld om toepassing te kunnen maken van criterium 2.3 van de instructie van 19 juli 2009. De verwerende partij heeft geoordeeld dat de personen waarnaar verzoeker in zijn aanvraag verwijst, geen EU-burgers zijn en dat verzoeker niet aangeeft waarom zijn verblijf krachtens de Europese richtlijn 2004/38 zou moeten worden vergemakkelijkt. De motivering van de bestreden beslissing waaruit blijkt dat de familieleden van verzoeker geen EU-burgers zijn, wordt door verzoeker niet weerlegd. Aldus betwist verzoeker niet dat hij niet voldoet aan één van de cumulatieve voorwaarden om toepassing te kunnen maken van criterium 2.3. van de instructie van 19 juli 2009.

Waar verzoeker zich in de tweede hoofding van zijn aanvraag beroept op een duurzame lokale verankering en hierbij wijst op zijn bijzondere band met België omwille van ettelijke familieleden, zijn relatie met mevr. J.B. (...) welke wordt beschermd door artikel 8 van het EVRM, zijn integratie, zijn kennis van de Nederlandse taal, een arbeidsovereenkomst en een verwijzing naar zijn medische situatie, heeft de verwerende partij geoordeeld dat verzoeker zich beroept op het criterium 2.8B van de voormelde instructie. Verzoeker betwist niet dat de humanitaire situatie welke hij heeft uiteengezet onder de tweede hoofding in zijn aanvraag in deze zin dient te worden geïnterpreteerd.

Wat betreft de mogelijkheid om onmiddellijk tewerkgesteld te worden, blijkt dat de motivering van de bestreden beslissing hieromtrent als volgt luidt:

“Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Hij legt een arbeidscontract voor z.d. voor de duur van 12 maanden. Het loon van betrokkene bedraagt volgens dit contract 9,5 euro per uur. De arbeidstijdregeling bedraagt 20 uur per week, waardoor betrokkene aan een bruto maandloon komt van 823,33 euro. Het wettelijk bepaalde minimumloon bedraagt echter 1387,49 euro voor een persoon ouder dan 21 jaar (betrokkene is 29 jaar oud; ° (...)) (Wettelijk minimumloon zoals voorzien in de intersectorale collectieve arbeidsovereenkomst nr. 43 van 2 mei 1988, algemeen bindend verklaard bij Koninklijk Besluit van 29 juli 1988). Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van punt 2.8B van de instructie van 19.07.2009.”

Verzoeker weerlegt geenszins de motieven van de bestreden beslissing waarin wordt gesteld dat in de arbeidsovereenkomst van verzoeker niet het vereiste minimumloon werd overeengekomen. Daargelaten de vraag of verzoeker inderdaad lokaal verankerd is, doet dit niets af aan het feit dat verzoeker niet

voldoet aan één van de voorwaarden van het criterium 2.8B. De voorwaarden om toepassing te kunnen maken van criterium 2.8.B van de instructie en die duidelijk terug te vinden zijn in de instructie van 19 juli 2009 en die verduidelijkt worden in de “Verduidelijkingen over de uitvoering van de instructie van 19 juli 2009 inzake de toepassing van het oude artikel 9, 3e lid, en artikel 9bis van de vreemdelingenwet”, ook wel het *vademecum* genoemd, zijn immers cumulatieve voorwaarden.

Verzoeker meent echter dat de lijst van prangende humanitaire situaties geen exhaustieve lijst is en dat tevens een machtiging tot verblijf kan worden verkregen op basis van andere prangende humanitaire situaties dan deze opgenomen in de lijst.

Uit lezing van de bestreden beslissing blijkt echter dat verweerder geenszins voorbij is gegaan aan het totaalbeeld van de situatie van verzoeker en dat in de bestreden beslissing omtrent alle door verzoeker aangehaalde elementen werd gemotiveerd. Bovendien dient te worden opgemerkt dat verzoeker zelf nagelaten heeft duidelijk aan te geven op welke criteria van de instructie hij zich precies beroept. Verzoeker toont met zijn betoog geenszins aan dat hij zich niet beroepen heeft op de criteria zoals onderzocht in de bestreden beslissing. In zijn aanvraag wordt buiten de twee voormelde hoofdingen nergens aangegeven dat verzoeker zich ook nog zou beroepen op andere prangende humanitaire situaties. Met zijn betoog toont verzoeker geen schending aan van de ingeroepen bepalingen.

Waar verzoeker stelt dat er sprake is van een manifeste fout in de motivering aangezien de weigeringsbeslissing stelt dat de relatie met mevr. J.B. (...) geen belang heeft daar verzoeker maar de geëigende procedure van de gezinshereniging moet volgen en dit zijns inziens een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM stelt de Raad dat artikel 8 van het EVRM niet kan worden uitgelegd als zou er voor de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. Zoals in de bestreden beslissing wordt aangegeven, had verzoeker zijn verblijf in orde kunnen stellen door een procedure gezinshereniging op te starten conform artikel 40b/s van de vreemdelingenwet. Verzoeker ontkent niet dat dit artikel in de vreemdelingenwet net voorzien is om gezinsherenigingen te realiseren voor familieleden van EU-burgers. Verzoeker heeft echter nagelaten een dergelijke procedure op te starten doch heeft ervoor gekozen om een verblijfsmachtiging aan te vragen op grond van de criteria van de instructie van 19 juli 2009. Artikel 8 van het EVRM neemt niet weg dat de verweerder kan oordelen dat verzoeker niet aan de ingeroepen criteria inzake regularisatie zoals bepaald in de instructie van 19 juli 2009 voldoet en dat hij aan deze criteria moet voldoen om de gevraagde regularisatie te kunnen verkrijgen. In zoverre verzoeker meent dat de bestreden beslissing hierdoor artikel 8 van het EVRM zou schenden, merkt de Raad op dat verzoeker reeds jaren illegaal in België vertoeft en in deze omstandigheden een relatie heeft aangeknoopt. Er kan worden aangenomen dat ook zijn toenmalige partner wist dat verzoeker geen recht op verblijf had. In deze omstandigheden toont verzoeker niet aan dat de bestreden beslissing disproportioneel is en een schending uitmaakt van artikel 8 van het EVRM. Bovendien moet er opdat een vreemdeling zich op artikel 8 van het EVRM zou kunnen beroepen, immers niet alleen sprake zijn van een voldoende gezinsleven, het moet ook nagenoeg onmogelijk zijn voor de vreemdeling om in zijn land van oorsprong een gezinsleven te leiden (J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds.), Handboek EVRM deel 2 Artikelsgewijze Commentaar, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, p.754). Te dezen toonde verzoeker dergelijke onmogelijkheid niet aan. Tevens dient te worden vastgesteld dat verzoeker reeds meerdere bevelen om het grondgebied te verlaten heeft gekregen en dat dit hem niet belet heeft om zijn gezinsleven, weliswaar in illegaliteit verder te zetten, zodat ook niet kan worden ingezien in welke mate de bestreden beslissing welke slechts een weigering van de verblijfsmachtiging uitmaakt wel tot gevolg zou hebben dat verzoeker zijn gezinsleven niet kan verder zetten. Ondertussen blijkt de relatie met zijn Belgische partner te zijn beëindigd zodat verzoeker niet aantoonde welk belang hij nog heeft bij het inroepen van een schending van zijn gezinsleven met zijn Belgische partner.

Waar verzoeker stelt dat hij heden een zoon heeft en dat hiermee geen rekening werd gehouden, kan het verweerder niet ten kwade worden geduid hiermee geen rekening te hebben gehouden aangezien de regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarom het bestuur ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing kon beschikken. Uit het administratief dossier blijkt dat verweerder niet in kennis werd gesteld van een zwangerschap van mevr. J.B. (...) of de geboorte van de zoon van verzoeker.

Waar verzoeker stelt dat het proportionaliteitsbeginsel werd geschonden aangezien de uitzonderingen op het EVRM strikt dienen te worden geïnterpreteerd en hierbij verwijst naar zijn integratie, merkt de Raad op dat verzoeker al jaren illegaal in België verblijft en dat zijn integratie ook in illegaal verblijf is opgebouwd. Tevens heeft verzoeker tijdens verblijf reeds tweemaal een correctionele veroordeling

opgelopen. Nogmaals dient er op gewezen te worden dat artikel 8 van het EVRM geenszins een verplichting kan opleggen aan de lidstaten om een verzoeker op zijn grondgebied te gedogen. Door te beslissen dat de integratie van verzoeker niet in aanmerking wordt genomen om een regularisatie toe te kennen, toont verzoeker geenszins aan dat het proportionaliteitsbeginsel is geschonden.

Waar verzoeker stelt dat zijn medische situatie uit het oog werd verloren, wordt in de bestreden beslissing hieromtrent als volgt gemotiveerd:

“Wat betreft de in het verzoekschrift aangehaalde argumenten die betrekking hebben op de medische toestand van betrokkene (met name het schrijven van Sint-Vincentius Ziekenhuis d.d. 02.01.2008 en het overzicht van verzorging d.d. 27.11.2007); de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Het staat betrokkene echter vrij een aanvraag op basis van art 9ter in te dienen zoals bepaald in art 71 van het KB van 17.05.2007 (BS 31.05.2007) tot vaststelling van de uitvoeringsmodaliteiten van de wet van 15.09.2006: via aangetekend schrijven bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 598 te 1000 Brussel.”

Hieruit blijkt dat in de bestreden beslissing afdoende werd gemotiveerd omtrent de medische situatie van verzoeker. In het verzoekschrift wordt deze motivering ook niet weerlegd.

Waar verweerder stelt dat de bestreden beslissing nergens motiveert waarom de weigering van verblijf van verzoeker belangrijker wordt geacht dan de humanitaire situatie waarin verzoeker zich bevindt, stelt de Raad vast dat uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing terecht vaststelt dat verzoeker niet in aanmerking komt voor regularisatie op grond van de door hem ingeroepen criteria en dat uit de aanvraag om machtiging tot verblijf van verzoeker nergens blijkt dat hij zich ook nog op andere prangende humanitaire situaties heeft beroepen, zodat de bestreden beslissing aldus geen motivering omtrent dit punt behoeft.

Gezien de uitvoerigheid waarmee de bestreden beslissing werd gemotiveerd, met name omtrent zijn familieleden, zijn mogelijkheid tot onmiddellijke tewerkstelling, zijn relatie met mevr. J.B. kan verzoeker niet zonder meer stellen dat verweerder het totaalbeeld van de situatie van verzoeker uit het oog heeft verloren. Uit de bestreden beslissing blijkt dat elk argument van verzoeker in overweging werd genomen. Bovendien wordt de concrete argumentatie in de bestreden beslissing omtrent elk van deze elementen door verzoeker niet weerlegd in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker tot slot meent dat verweerder compleet voorbijgaat aan de algemene geest van de regularisatieprocedure, met name geval per geval afzonderlijk te beoordelen of de persoon in kwestie, gelet op zijn persoonlijke situatie, gemachtigd is tot een verblijf in België, benadrukt de Raad dat de plicht tot uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden en dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren is gemotiveerd (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171, RvS 27 juni 2007, nr. 172.821). Bovendien blijkt uit voorgaande bespreking dat bij het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met alle door verzoeker naar voren gebrachte elementen of omstandigheden en dat hieromtrent uitvoerig werd gemotiveerd.

Het enig middel van verzoeker is ongegrond.

5. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig mei tweeduizend en elf door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU